

Časopis s podobami za slovensko mladino.

S prilogo: „Angelček“

Štev. 9.

V Ljubljani, 1. septembra 1900.

Leto XXX.

Sladka grenkost.

Božji volek, pisan volek
Srečal v logu je čebelo,
Pa jo vpraša: draga tetka,
Kam hitiš tako veselo?

„Tja v vasico, v prvo hišo
Nesem Mirku sladki med:
Tam je Leni v Mirka stresla
Grenkih toliko besed...“

Božji volek, pisan volek
Srečal je na trati oso:
Draga botra, kam te nese
Pot čez trave čisto boso?

„Nad komarje... A komarji
Pikavci so skušeni;
K Lenici grem želo brusit
Na jeziček brušeni...“

Botra-osa še popraša:
Kam pa ti speš božji volek?
„Jaz Marijine si lasce
Spletam v travi v majhen molek.“

In k Mariji ga bom nesel,
Prosil vrh kapelice:
Naj bo Leni z Mirkom sladka,
Kakor so čebelice.“

Silvin Sardenko.

Najlepši praznik.

(Spisal *Dragotin Trlec.*)

(Konec.)

III.

Bližal se je dan sv. Ane. Vreme je bilo lepo in gorko, vse je z veseljem pričakovalo svete birmе. Anica je že zvedela za svojo botro. Bila je to bogata teta v farni vasi, katera jo je že od nekdaj posebno rada imela. Dan pred sv. Ano sta postavila v senci pod lipo dva sladčičarja svoja šotor. Kmalu se je okolu njiju nabralo krdelce malih gledalcev, ki so težko požirali sline opazujoč sladko robo. Poželjivo so se ozirali na sladke štruklje, pisane konje iz medenega testa in lepe, svetle ure brez koles, ki so obešene za dolgo vrstico na šotorov drog s svojo vablјivostjo mučile oči radovednih gledalcev. Na tihem so ugibali, bodo li njihovi botri gledé te robe ž njimi enakih mislij, ali ne. Deklice pa je bolj zanimal tretji šotor, kjer je postarna mamka razstavljala po deskah lepe podobice, svetle križce, svetinjice in jednako drobnjavo.

No, pa otroci ta dan niso samo postavali; bilo je dela obilo. Saj je bilo treba okrasiti cerkev, počediti okoli nje, na cesti postaviti mlajev i. t. d. Pri tem so semtertja lahko pomagali tudi otroci. Popoldne so postavljali vašcanje na cesti pred župniščem slavolok za škofa. Dečki so prinašali smrekovih vejic, bršljana in cvetic, a deklice so plele vence, da bi ž njimi ovili mlaje.

Veselo je bilo takrat. Sedelo je kakih deset deklic v kolobarju skupaj na mehki travi poleg ceste. Marljivo in spretno so plele vence, a zraven so pele, oj, pele kakor škrjančki v pomladanski jutranji naravi. Kako pa ne bi pele! Danes zjutraj so prvič opravile sv. spoved, a jutri bodo šle k birmi. Ali ni to zadosten vzrok, da veselo prepevajo? Lepe so bile pisane rožice, ki so jih umetno povijale v vence, ali še lepša so bila njih brezskrbna, rožnata lica, na katerih je vidno odsevala krasota dušne nedolžnosti. Najlepša mej vsemi pa je bila Zvasnikova Anica. Zjutraj po spovedi je ostala pri teti in bodoči botri in je sedaj z drugimi pomagala krasiti cesto, koder so se imeli pripeljati škof. Zraven nje je sedel Nacek, zbiral je zelenje in cvetje v šopke ter je podajal Anici, ki jih je ročno povijala v venec. Mirno in tiho je sedel tam, zamišljen v svoje delo in veseleč se, da more tudi on kaj pomagati. Saj tako je imel vsaj mir pred poredneži, ki so mu še vedno radi ponagajali.

V bližini so postavljali mlaje, lepe obeljene smreke z zelenimi vrhovi. Ravnokar so zopet jedno vzdigovali in jo vsajali v izkopano jamo, ko zapiše precej močan veter. Jeden mlajev, ki sta imela nositi slavolok in sta torej bila najlepša in najvišja, se je sumljivo nagnil, in sicer na ono stran, kjer so sede le deklice. Jama, v katero je bil vsajen, ni bila globoka, razven tega ga še niso bili zadosti zatrdili s prstjo, ampak le površno obložili s kamenjem; zato je veter lahko zavihтел košati vrh, da se je začel polagoma nagibati.

„Otroci, bežite!“ zavpil je jeden delavcev, ki je še ob pravem času zapazil pretečo nevarnost. Deklice so prestrašene skočile po koncu, pustile vence in spletene kite ter odbežale kot plahe srne. A Nacek je začuden obsedel ter z odprtimi usti strmel za odhitelimi deklicami.

„Beži, Nacek, beži, na-te bo palo!“ so kričale deklice, jedna čez drugo. Vrh smreke je vedno bolj lezel doli proti Nacku, a on je počasi vstajal ter debelo gledal okoli sebe, ne vedoč, čemu naj bi bežal. Tu pa priteče od strani Anica, poseže za Nackovo ramo, da bi ga potegnila na stran, a tu se ji zaplete noga v križem ležeče dolge vence in kite in deklica omahne. V padcu pahne z roko Nacka daleč od sebe. V tem trenutku pa zašušti smrekovi vrh, kameni v jami, kjer je stal mlaj, se razmaknejo in ravno sredina debela prileti čez deklico. Tovarišice od strahu glasno zakričijo, Nacek pa se spusti v obupen jok. Delavci prihité ter odvalé mlaj. Uboga Anica! Smreka sicer ni bila posebno debela, a za nežno telesce Aničino je bila težka dovolj. Ravno čez prsi jo je pritisnilo; rožnata kri se ji je prikazala na obledelih ustnicah. Veselja in petja je bilo konec.

Jeden delavcev je vzel deklico v naročje in jo nesel v hišo njene tete. Kako se je teta prestrašila! Saj tudi ni čudno; pred nekaj urami je Anica še veselo skakala kot srna, zdrava s smehom na licih je odšla s tovarišicami, ki so jo bile prišle klicat, a sedaj jo prinesó nazaj krvavo, blede in nemo, kakor bi bila mrtva. Položili so jo na posteljo ter brž poslali po zdravnika v trg. Mej tem se je nabralo v sobi precejšnje število sosed, ki so prestrašene prihitele, ko so zvedele o nesreči, nekatere iz radovednosti, druge pa, da bi kaj pomagale z dejanjem ali svetom. Žalostno so stale okoli Anice, ki je nepremično, z zaprtimi očmi ležala na postelji. Brisale so ji kri z ustnic, močile jo z vodo, a Anica se ni ganila; klicale jo po imenu, a nič ni slišala, nič čutila; prisluškovale so, tipale jo za roko; še je rahlo dihala, tudi žila je še utripala, a zavedela se Anica ni nič. Vsem se je smilila revica, vse so tolažile žalostno teto, ugibale to in ono, a pomagati niso znale nič. Tam v kotu pri peči pa je slonel Nacek in jokal, jokal, kakor da bi hotel z jokom vzbuditi Anico. Zdaj pa zdaj je malo prenehal, žalostno pogledal izza solznega rokava proti postelji, potem pa z nova ihtel, dokler ga niso poslali k Zvasnikovim domov povedat o nesreči.

Ti so seveda takoj prihitali k Anici; kako jim je bilo pri srcu, si lahko mislite. Proti večeru je prišel zdravnik, a tudi on ni mogel veliko pomagati; preiskal je bolnico, naročil, kako naj ž njo ravnaajo, zraven pa pristavil, da težko učaka jutra. Pač žalostna tolažba!

IV.

To noč ni nihče zatisnil očij v hiši Aničine botre. Mati se kar ločiti ni mogla od postelje, kjer je ležala bolnica; devala je nanjo obkladke po naročilu zdravnikom, tiho a vroče je molila za-njo, in s solzami ji je močila blede čelo. Proti jutru se je začela Anica malo premikati, zašepetala je tudi nekaj nerazumljivih besedij, a naposled se ji je za nekaj časa celo vrnila

zavest. Na pol je odprla motne oči. „Mama“, dejala je rahlo, ko je zapazila mater, nagnivšo se čez njo, „danes gremo k birmi, kaj ne?“

„O, šla boš k birmi, šla, toda v nebesa!“ dejala je z bridkim nasmehom mati. —

„Ali so poslali teta novo obleko?“

„Da, da, Anica! vse je pripravljeno za birmo, če le nisi preveč bolna.“

„Bolna? Boli, mama, boli! Oh, kako peče!“

„Kje te pa boli?“

„Tu, tu, tukaj-le“, je vzdihnila bolestno, pritiskajoč ročice na prsi.

„Le potrpi, Anica, bo kmalu bolje!“ tolaži mati in solze ji zalijejo oči. In res, kmalu je bilo bolje. Anica se je zopet onesvestila, več ni čutila bolečin. Mirno je zopet ležala z zaprtimi očmi, le tu in tam se je malo zganila, na usta ji je priigral lahek nasmeh, ali pa je tiho dahnila kako besedo.

Zunaj se je pa jelo daniti. Polagoma se je umikala tema prodirajoči zariji, porajalo se je krasno jutro. Tu in tam se je že oglasil škrjanec v višavi, kar se oglasijo tudi zvonovi iz stolpa mlademu jutru v pozdrav. Zvonilo je tako veličastno in slovesno, kakor bi zvonovi čutili pomen tega dneva, kot da bi vedeli, koliko milosti bo danes Bog razlil čez nedolžna srca srečnih birmancev.

Anica zopet odpre ugašujoče oči. „Botra, Nacek, k birmi!“ zašepeta polglasno, hoteč se vzdigniti v postelji. A moči ji pojemljejo, prsi se rahlo in neredno vzdigujejo; dihanje prestaja. „Nebesa!“ dahne še s sladkim nasmehom, mahne z rokami kvišku, potem pa obmiruje. A zvonovi pojó tako milo, tako čarobno se zgubljajo njih zvonki glasovi v višini, kot bi se dvigali pojoči angelji kvišku. In res so tedaj spremljali angeljčki dušico Aničino v nebesa.

* * *

Praznično oblečeni so prihajali otroci v cerkev. Lepo v redu so stali pred svojimi botri in botrami, nemirno jim je tolklo srce. V vrsti dečkov je stal tudi Nacek; a bil je nekako žalosten in pobit. One veselosti ni bilo opaziti na njegovem obrazu, kakor na drugih. Zvesto je upiral oči na prižnico, pridno poslušal lepo škofovo pridigo, a nehoté so mu uhajale misli na Anico. Zdaj pa zdaj so se mu zasvetile temne trepalnice, in dasi je imel novo obleko in mu je tudi konec robca gledal iz žepa, bil bi vendar namesto njega rabil rokav, da mu ni ubranil boter. Ko je minila slovesnost v cerkvi, pričela se je druga, zunaj nje, okoli šotorov, jerbasov in košev, kjer so se prodajale vsake vrste lepot in sladkosti. To vam je bilo piskanja in trobentanja, vriska in smehú! Tudi Nacka so peljali boter k jednemu šotorov, naložili mu veliko modro ruto, potem sta pa zavila v hišo onostran ceste kropit Anico.

Ko so se odpeljali škof v sosednjo župnijo, so prišli kropit tudi gospod župnik. Sredi sobe je stal majhen, belo pregrnjen oder, obdan z gorečimi svečami in zelenimi venci. V sredi mej njimi pa je spala Anica, — v novi, beli obleki, z venčkom na glavi, svitlim križcem okoli vratu in lepim šopkom v sklenjenih ročicah. Lahek smeh ji je igral okolu obledelih ustnic.

Zbranih je bilo več ljudij okoli odra, mej njimi sta bila tudi Nacek in njegov boter. Na stolu pri mizi je sedela Aničina mati: „Le potolažite se mati“, so djali gospod, stopivši k nji, „Anici je dobro, gotovo je srečnejša, kakor bi bila, da je ostala živa mej nami. Bog jo je imel rad, pa jo je vzel k sebi. Kaj se pa ti jokaš?“ vprašali so potem Nacka, ki je ves solzán boječe pristopil h gospodu, da jim na prigovor botrov poljubi roko. „Danes moraš biti vesel, ko si bil pri sv. birmi! Ti je hudo za Anico, je-li?“

„Tako sta bila prijatelja“, dé žalostno Aničina mati. „Kako sta se skupaj veselila birme, a sedaj ta nesreča!“

„Nič ne maraj, nič!“ pogladijo ga gospod po glavi. „Saj je šla Anica tudi k birmi, pa še v nebesa!“

„Kakó pa; njena patrona, sv. Ana, ji je bila pa za botro“, pristavijo stric.

„I, kaj res?“ vpraša nekako neverjetno Nacek, potegnivši z rokavom preko očíj.

„Res, res!“ odgovorijo gospod. „To je bil njen najlepši praznik.“

Spomini iz otročjih let.

(Piše L. Černej.)

22. Naši psi.

Pri nas smo imeli vedno psa, včasih še po dva. Moj oče so namreč imeli pse od nekdanj zeló radi. Ne zastonj: trikrat so jim rešile zveste živali življenje. Vem, da bi radi slišali, kako je to bilo, a vedite, to bi ne bili spomini iz mojih otročjih let. Morebiti vam še to kdaj popišem. Danes pa vam hočem povedati nekaj o treh naših psih, katerih se še najbolj spominjam.

Ko sem bil še prav majhen, smo imeli poleg velikega hišnega variha tudi malega psička, ki je bil z menoj iste starosti. Oče so ga bili kupili nalašč za-me. Človek bi skoraj mislil, da je bilo to psičku znano; kajti vedno je bil pri meni. Delal mi je kratek čas in me ob enem tudi varoval. Gorjé, ko bi si bila kaka oseba ali žival drznila proti meni! Še kokoš ni smela preblizu! Tudi jaz sem imel neizmerno rad svojega tovariša. Vsako jed sem delil ž njim. In vendar sem ga v svoji nevednosti včasih hudo mučil. Legal sem nanj, ga vzdigoval za noge, potegal za rep in uhlja, privezoval ga s težko vozno verigo in Bog vé, kaj vse. No, potrpežljivi psiček mi ni storil nikdar nič. Neki hudobnež mu je pozneje zlomil s polenom nogo. Morali so ga dati odiraču. Še danes vem, kako sem jokal in vpil, ko ga je odgnal tuj mož, in po dolgih štiriindvajsetih letih se mi še sedaj stori nekako tožno-milo, ko se spomnim zveste živalice.

O onem večjem psu pa še vem najbolj to, da se je rad zgrizel s kakim drugim. Navadno je bil na vrhu; kajti bil je močen. Nekoč pa, ko me je spremljal v prodajalnico, je srečal hudega mojstra, mesarjevega „Turka“.

Zbranih je bilo več ljudij okoli odra, mej njimi sta bila tudi Nacek in njegov boter. Na stolu pri mizi je sedela Aničina mati: „Le potolažite se mati“, so djali gospod, stopivši k nji, „Anici je dobro, gotovo je srečnejša, kakor bi bila, da je ostala živa mej nami. Bog jo je imel rad, pa jo je vzel k sebi. Kaj se pa ti jokaš?“ vprašali so potem Nacka, ki je ves solzán boječe pristopil h gospodu, da jim na prigovor botrov poljubi roko. „Danes moraš biti vesel, ko si bil pri sv. birmi! Ti je hudo za Anico, je-li?“

„Tako sta bila prijatelja“, dé žalostno Aničina mati. „Kako sta se skupaj veselila birme, a sedaj ta nesreča!“

„Nič ne maraj, nič!“ pogladijo ga gospod po glavi. „Saj je šla Anica tudi k birmi, pa še v nebesa!“

„Kakó pa; njena patrona, sv. Ana, ji je bila pa za botro“, pristavijo stric.

„I, kaj res?“ vpraša nekako neverjetno Nacek, potegnivši z rokavom preko očíj.

„Res, res!“ odgovorijo gospod. „To je bil njen najlepši praznik.“

Spomini iz otročjih let.

(Piše L. Černej.)

22. Naši psi.

Pri nas smo imeli vedno psa, včasih še po dva. Moj oče so namreč imeli pse od nekdanj zeló radi. Ne zastonj: trikrat so jim rešile zveste živali življenje. Vem, da bi radi slišali, kako je to bilo, a vedite, to bi ne bili spomini iz mojih otročjih let. Morebiti vam še to kdaj popišem. Danes pa vam hočem povedati nekaj o treh naših psih, katerih se še najbolj spominjam.

Ko sem bil še prav majhen, smo imeli poleg velikega hišnega variha tudi malega psička, ki je bil z menoj iste starosti. Oče so ga bili kupili nalašč za-me. Človek bi skoraj mislil, da je bilo to psičku znano; kajti vedno je bil pri meni. Delal mi je kratek čas in me ob enem tudi varoval. Gorjé, ko bi si bila kaka oseba ali žival drznila proti meni! Še kokoš ni smela preblizu! Tudi jaz sem imel neizmerno rad svojega tovariša. Vsako jed sem delil ž njim. In vendar sem ga v svoji nevednosti včasih hudo mučil. Legal sem nanj, ga vzdigoval za noge, potegal za rep in uhlja, privezoval ga s težko vozno verigo in Bog vé, kaj vse. No, potrpežljivi psiček mi ni storil nikdar nič. Neki hudobnež mu je pozneje zlomil s polenom nogo. Morali so ga dati odiraču. Še danes vem, kako sem jokal in vpil, ko ga je odgnal tuj mož, in po dolgih štiriindvajsetih letih se mi še sedaj stori nekako tožno-milo, ko se spomnim zveste živalice.

O onem večjem psu pa še vem najbolj to, da se je rad zgrizel s kakim drugim. Navadno je bil na vrhu; kajti bil je močen. Nekoč pa, ko me je spremljal v prodajalnico, je srečal hudega mojstra, mesarjevega „Turka“.

Pograbila sta se grozno. Naš pes je prišel podenj in Turk ga je hudo grizel. Mislil sem, da ga bo umoril in kričal in vpil sem iz vsega grla na pomoč. Ni je bilo. V najhujši sili sem se spomnil, kako so oče včasih take pretepače polili z vodo. Hitro sem zajel s svojim novim klobukom v bližnji mlaki vode ter jo ulil po psih. Pomagalo je. Takoj sta se spustila. Moj spremljevalec je hvaležen skakal okoli mene. Neizmerno dobro se mi je zdelo, da sem ga rešil. Z veseljem sem pripovedoval doma o svojem junaškem činu in — bil sem zelo kregan zaradi klobuka.

Najbolj pa mi je v spominu neki dogodek z našim Varijem. Vari je bil velik, kocast pes bele barve, katerega smo imeli pozneje, ko sem že bil čvrst pastir, star kakih deset let. Ker mi je bilo na paši vedno grozno dolgčas, vabil sem ga rad s seboj. Kedar je bil pri meni, se mi je zdelo, kakor da bi bil doma. Pes me je imel zelo rad, toda jaz sem zahteval preveč potrpežljivosti od njega. Kaj vse sem počenjal ž njim! — Nekega popoldne sem ga hotel za nogo privezati h klinu, ki sem ga bil zabil v zemljo. Vari me je nekolikokrat z renčanjem opomnil, da to vendar ne gre, a jaz se nisem zmenil za „dobro besedo“. Najbrž je moralo psa hudo zaboleti; kajti hlastnil je z močjo po meni. Z zgornjo čeljustjo me je zgrabil nad čelom, s spodnjo pa v duplini nad desnim očesom. To je bil trenutek. Hudo sem se prestrašil, a ko sem se zavedel, ni bilo psa že nikjer več. Hitel sem k potoku in si izpiral rani. Komaj in komaj se mi je ustavila kri. Bolelo me je zelo, toda še bolj me je mučila misel, kaj neki bo doma. Večkrat so me že namreč opominjali, da naj ne delam tako s psom. Tuhtal sem in tuhtal, kako bi zvalil krivdo raz sebe. Nazadnje sem sklenil povedati, da je Vari prišel sam na pašo k meni in me, meni nič, tebi nič, ugriznil. — Mati so se hudo prestrašili, ko so me zagledali, in še bolj, ko sem trdil in trdil, da me je pes kar tako popadel. Ker je že bil nekaj časa videti nekako bolehen in ga še sedaj ni bilo domov, so si mislili, da bi utegnil biti stekel. Naštevali so mi znamenja te grozne pasje bolezni, jaz pa sem zadovoljno kimal, češ, ravno tak je bil Vari! Ko so oče vse to slišali, so poslali k sosеду, da bi brž zapregel ter hitel v sosednjo vas po zdravnika. Sami pa so vzeli resno puško s stene, rekoč: „Treba bo ustreliti psa!“ Sedaj me je imelo! Zdravnik bi naj zastonj prišel in psa bi naj ustrelili — po nedolžnem. Lotil se me je kes. Prijel sem očeta in mater za roko in jima povedal vse po resnici, proseč odpuščanja. Tedaj smo se oddahnili vsi. Pohvaljen sevé nisem bil, a tudi kregali me niso mnogo. Ni bilo treba; kajti imel sem itak dovolj pokore.

Zdravnika ni bilo. Pes je prišel šele drugo jutro domov. Bil je hudo potlačen in plazil se je žalosten po tleh, kakor da je vedel, da ni storil prav. Mene pa je bilo sram pred njim.

Skušnja va.

Boljšega ni na svetu, kakor je okusno sadje. Pa recite, če morete, da ni res tako! Nič mi nikar ne hvalite sladčic, ali „potice, na sladkem mleku mešane, vse s „cukrčkom“ potresene“ — sadje je bolje! Dobro vem, če tudi nisem vedno pri vas, kako vam gredó v slast zrele črešnje, sočnate hruške, jabolka, slive itd. Oj, boljšega ni od sadja! Da boste bolj verjeli, le jeden dokaz. Vsem vam je znano, kako je ljubil dobri Bog naše prve stariše, Adama in Evo. In veste, s čim jima je postregel? Kaj? Z najboljšim sadjem. Za nje je zasadil prelep vrt — raj, v katerem je rastlo raznovrstno drevje, polno žlahtnega sadja.

Da, da, sadje je dobro, pa tudi — zapeljivo. Koliko sicer prav pridnih otrok premoti sadje, da ga klatijo, tresejo in pobirajo po tujih vrtih! Lep čas je jesen, pa otrokom tudi nevaren. Ta in ta se pregreši prvič s tatvino ravno ob času, ko zorí sadje. Pa če bi bila lakota taka, da bi moral dejati nekaj v usta, poskusil bi jih človek še opravičevati. Ali verjemite mi, naj bo kdo še tako sit, dobrega sadja pa le želi. Poslušajte to-le stavo, ki sta jo stavila gospodar in njegov hlapec, pa se boste uverili, da je prejšnja trditev do pičice resnična. Hlapec torej je pravil gospodarju, da terice niso nikoli site. Njegov gospodar pa je temu oporekal, češ, boš videl, ali jih bom nasitil ali ne! „Nikoli ne!“ odreže se hlapec. „Stavim, kolikor hočeš, da jim bom dal toliko jedi, da se bodo naveličale jesti“, trdil je gospodar svojo, hlapec pa tudi ni odjenjal. Zato sta stavila; za koliko že, to se je pozabilo, pa nas tudi ne moti. Gre se samo za to, kdo bo dobil stavo. Opoldne so terice dobile dobre jedi, obilno dobre jedi, tako da so vse odložile žlice, ker niso mogle več jesti. Gospodar je že pomenljivo pogledoval hlapca, češ, plačal boš stavo. Hlapec mu je pa z očmi odgovarjal, da ne. In res ni. Odmolijo ter vstanejo izza mize. Hlapec gre pred tericami iz veže ter se kakor po naključju močno zadene ob češpljo pred hišo. Zrele češplje se usujejo po tleh, terice pa planejo po njih ter jih hlastno jedó. „No, kaj vam nisem pravil, kaj?“ obrne se hlapec do svojega gospodarja. Ta je molčal ter plačal stavo.

Izmej onih, ki niso bili lačni, pa bi vendar-le radi jedli Meglanova lepa jabolka, s katerimi se je ponašala stara jablana tam ob plotu, sta bila Jeričkov Juljče in njegova sestra Adelica. V šolo sta šla v torek zjutraj, doma sta bila dobila pošten zajutrek, pa še s seboj sta nesla kruha, Juljče celó pol mesene klobasé, a Meglanova jabolka so ju vendar-le neznansko mikala. Prav pod jablano sta obstala, Adelica se je naslonila na plot, Juljče pa se ga je oprijel z levico, desnica namreč ni bila prosta, temveč držala je klobaso. Obstala sta pod jablano ter gledala lepa rumeno-rdeča jabolka. Vrat ju je že skoro bolel, a le nista nehala gledati. A nista le gledala, ampak v duhu nekako že jedla ta lepa Meglanova jabolka.

„To so lepa!“ čudila se je Adelica.

„Kako dobra bi bila!“ pokušal jih je že od daleč Juljče.

„Zakaj veter ne potegne!“

„Ali pa, če bi bile veje vsaj majhno nižje!“

„Če bi stopil na plot, bi jih pa morda dosegel.“

„S kamnom si jih tudi upam nekaj sklatiti...“

Pri teh besedah se pa Juljče prestrašen zgane, nekaj mrzlega se je namreč dotaknilo njegove roke in pa polovica njegove pol-klobase mu je bila vzeta. Domači pes „kožuhar“, ki ju je večkrat v šolo spremljal, je ves tisti čas, ko sta otroka občudovala Meglanova jabolka, neprenehoma zrl v klobaso ter v svoji pasji modrosti tako sodil, da je klobasa prav dobra; ker pa o tem ni mogel izreči merodajne sodbe, če je ne pokusi, odgriznil je je polovico za poskušnjo. Juljče pa ni bil zadovoljen s „kožuharjevim“ pokušanjem ter ga je še oštel, češ, grdoba, kako si drzneš jesti mojo klobaso.

Nekdo pa, ki je opazoval vse to, povedal je Juljčetu te-le besede:

„Mladi prijatelj, nikar se ne huduj nad psom, ki ni ta trenutek nič slabši, kakor ti. Jediní razložek mej vama je ta, da je bil „kožuhar“, ali kako je že ime vašemu psu, urnejši. Če bi bil ti začel metati kamenje na jablano in jedel s sestrico Meglanova jabolka, bil bi ravnal ravno tako predrzno in napačno kakor vaš pes. In veš, kaj svetujem tebi in tvoji sestrici? Le vselej urno hodita mimo te jablane in nikar je preveč ne ogledujta, da vaju ne premaga skušnjava! Okusna, lepa jabolka in pa samota so vama skušnjava, ki vaju moti, da bi si jih svojevoljno prilastila. To bi pa ne bilo prav. Raje poprosita Meglanovega očeta, jaz jih poznam: za par jabolk jim ni nič, a krasti jih ne pusté.“

Adelica je bila rdeča kakor rak, Juljčeta so pa tudi barve sprehajale, a obadva sta bila kakor poparjena. Izprevidela sta, da sta res skoro že kradla; majhno še, pa bi se bila udala skušnjavi. In če bi bila to storila, podobna bi bila psu, kakor je rekel mož. Oj, to bi bilo pa jako grdo! Zato le urno v šolo, drugič se pa pri Meglanovi jablani ne bosta čisto nič pomudila, ampak nalašč mimo nje stekla, in skušnjava bo ostala sama...

I. Štrukelj.

Očetova pipa.

„Poglejte, očetova pipa!
Kakó mi veselo gori!
Kakó v kolobarih višnjevih
Do stropa nje dim se valí!

Valí se, valí okrog mene,
Kadí se, kadí se v glavó!
Joj, to po želodcu mi bródi,
Joj, to mi težkó je, hudó!

Iz ust brž! — Oči so mi mótné,
Ne morem več gledati...“
A kaj se je dalje zgodilo,
Vam nočem povedati!

Smiljan Smiljanič.

Micuž, Opica in Pusi.

(Spisal *Anton Zevnik*.)

I.

„Mucke v hiši tri imamo
In nobene ne prodamo!
Čvrste, gibke, ljubeznive,
Mucke vèn in vèn igrive.“

Trára - trára - trátatá - trára - trára - trátatáaa . . . razlegalo se je proti Kraški vasi, — postiljon Tone, nekdanj pogumen trobec pri vojaki, je naznanjal prihod pošte. Počasi prav po polzevo se je pomikal voz po prašni cesti. Saj drugače tudi ni bilo mogoče! Siv konjiček je že omagoval pod bremenom dveh dolgih križev, t. j. celih dvajsetih let, in Tonetu se je žival smilila, res prav smilila. Zato je ni tiral in mazal z bičevo mastjo, ampak gnal polagoma, kolikor se je dalo.

Rmeni voz se ustavi pred pošarskim poslopjem.

„No, Tone, že zopet pol ure kasneje! Seveda, pred vsako krčmo moraš postati, po poti pa dremati!“ pokara ga poštar, mali, navadno zelo prijazni in kratkočasni, a v uradu strogi gospod Tančič.

„Gospod, saj poznate našega Belca. Počasen je kot birič, ko lovi tata, star kot zemlja, pa plašljiv kot žrebe. Danes sva se zopet zvrnila“, in pokaže s konopcem in žico zvezane vajeti — kar se mu pa nikakor ni zgodilo po nesreči, ampak zrezal in zvezal je sam vajeti — samo da preslepi svojega gospodarja, da mu ni bilo treba neusmiljeno biča vihteti po starikavem Belcu in — to mu je pa največ pri srcu — in da ne plača kazni vsled zakasnelosti po lastni krivdi . . .

„Mijáv-mijaaáv-mijaaav . . .“ zaslišijo se tanki, mili, zavijajoči glasi, ko Tone odklene in odpre vratca poštnega voza.

„Hahahaha“, zasmije se poštar, „nenavadna pošiljatev danes! — Tone, prinesi živalice v sobo! — Čegave so neki?“ in prebira poštno spremnico . . „Saj sem vedel: Marica Rudnikova. Tetka ji je poslala iz Ljubljane seveda . . Lepe igračice to! Samo lačne so nemara. Nežika, Nežika“, naglo pokliče deklo, „ná, nesi to-le spremnico Rudnikovim, in reci, naj hitro pridejo po mucike.“

II.

Rudnikovi imajo v Kraški vasi obsežno prodajalno; njih velika, lepa jednonadstropna hiša stoji ob počasni, leni dolenski reki tik pred lesenim mostom. Predhiše krasi cel drevored zelenih oleandrov v okroglih zelenobarvanih posodah, za hišo se pa razprostira obširen, jako ukusno obdelan vrt: gospa Rudnikova je namreč izvrstna vrtnarica! Najbolj izučen in izurjen vrtnar kake graščine bi ji bil komaj kos. Ob spomladanskem in poletnem času bi se izprehajal cele dneve po teh stezicah, z belim, drobnim peskom nasutih, mej podolgastimi in okroglimi nasadi, ograjenimi z izklesanim kamenjem! V teh nasadih kraljujejo raznovrstne in raznobojne vrtnice z nenavadnimi imeni . . .

Ob robu prvega nasada te pozdravi črešnjevo-rdeča „kraljica marija henrijeta“, tam se ponašata v jasno-belih oblekah „kraljica marija ljudevita“ in „devica orleanska“, mej vsemi ti pa boža nosek zelo prijetno dišeča temno-rmena roža, imenovana „biser vrtov“. Gosposkim rožam so se pridružile menj gosposke, a jako ljubke in nežne cvetke: „marijo henrijeto“ kratkocasijsko zajčki v rdečem, belem in rmenem kožuščku, „mariji ljudeviti“ se klanjajo na visokih, šibkih stebelcih prijazni klinčki v najlepših oblekah, z „devico orleansko“ se tiho pogovarja škarlatno-rdeča georgina, „biser vrtov“ pa obdajajo in venčajo temno-modre in rmeno-modre mačehice in bele marjetice z bliščeče-rmenim središčem in gosto zrezlanimi listki. Na zadnjem nasadu v kotu se smejeta in igrata blede-rožasta zobčasta petunija in kot kanalček rmena visoka kapucinarica. Skoro bi bil pozabil tebe — sladkodišeča reseda! Ob vznožju teh ponižnih in ponosnih, malih in velikih, belih in rdečih, rmenih in modrih cvetk in rožic se ovija progasta travica Tam v lončkih pa je postlala skrbna in dobra gospa Rudnikova korčku (ciklamnu), liliji in — možakom tako priljubljenemu in dišečemu — tobaku. Plemenita vrtnarica je tako premišljeno združila lepo s koristnim: po sredini nasadov je posejala ali posadila različne baže salate, česenj, zelje, karfijole, artičoke, tikve, melone, papriko, petršilj in drugo. Ob plotu ob stranskih potih zoré hruške, marelice, breskve . . . Tudi vinska trta se mogočno zvija po odmerjenem ji prostoru . . . Kako lahko se dá upogniti mlado drevesce, opaziš jasno pri posebne vrste jablani, ki razpenja vodoravno svoje precej močne veje, privezane ob ozke deščice Pri hiši prav v kotu se šopiri košati jazmin z belimi cvetovi . . . Kot zvezde po noči se pa od daleč gledalcu blišče v oči steklene krogle različne velikosti in barve, nasajene na srednje-visokih zelenih kolih. Ako pogledaš v tako kroglo, vidiš ves cvetoč vrt v njej.

Neizmerno veselje ima gospa Rudnikova s svojim vrtičem!

Brž ko jutranje solnce posrka roso, že odpira vrtno lésico, da pozdravi svoje ljubljenske: rožice in cvetice, da jih pogladi po nežnem obrazu in se prepriča o njih zdravju. Popoldne ob vročini jim daje hladilne in krepčalne vode, da jim ne uvene mladostno lice; po nevihti ali močnem dežu pohiti zopet v svoj pisani gaj, da umorjene cvetke odstrani in bolnim kot spreten zdravnik obveže rane . . . Pri tem poslu ji — razven deklet v težjih vrtnih delih — pomagata nje hčerki: črnotlasi Marica in zlatolasi Melitka. — Melitka je štiriletno dekletce, ljubko kot angelček in krotko kot jagnjiče. Za mamico hodi po vrtu, v jedni roki nosi majhno škropilnico, z drugo pelje voziček, v katerem sladko spavajo njene punčike, in neprenehoma povprašuje: „Mamika, sem vodke? Mamika, moja ta rožica? Punčike bi jo rade imele, da bi spančkala ž njimi?“ In zlata mamica komaj utegne odgovoriti celi vrsti vprašanj otroško-radovedne hčerkice. Marica je pa že velika gospodična; zvršila je osemrazredno dekliško šolo v Ljubljani, sedaj se pa pridno uči v šoli svoje skrbne in vsestransko izurjene matere: šivanja, kvačkanja, pletenja, vezenja, znamovanja, zankanja, mreženja, prikrojevanja in nakitenja obleke in klobukov, umetnosti kuhanja, potem obdelovanja vrta: kako se naj zrahlja

zemlja, kdaj in kako se naj seje in sadi, kako cepi, obrezava, zaliva i. t. d. Prvi predmet v tej domači šoli pa je plemenitost srca . . .

Danes še ni bilo Marice na vrtu, končavala je čipke za novo blazinico. Gospa Rudnikova je ravno nameravala z Melitko stopiti v hladno s slakom in divjo vinsko trto prepreženo in ozelenjeno uto, da malo odpočije od vročine, kar priskaklja Marica veselo kliče:

„Mamika, mamika, poglej, kaj mi je poslala tetka!“

Gospa Rudnikova je srčno ljubila svoji hčerki, kakor more ljubiti le materino srce: zato so žarki veselja z lepih ličec Maričinih in Melitkinih odsevali v njeni duši. Vidno vzradoščena je pogledala skozi zlato-obrobljene naočnike, prečitala naslov in velela:

„Marica, poglej, kako te ima tetka rada! — Pokliči Polono in pojdiva takoj na pošto, jaz pripravim tačas mleka!“

Hej, to je bilo veselja in skakanja pri Rudnikovih!

Nežne, drobne živalice so se stiskale, plazile druga čez drugo in srdito gledale, ko je Marica na mizi odpirala redko pleteni pokrovček okroglega jerbaščka. Melitka je zlezla na stol in se sladko smejala, kot se smeje cvetka ob prvih jutranjih žarkih spomladanskega solnca. Majhne so bile mucike, malo večje kot miši — pa so že skakale po sobi, ko so jih izpustili iz klete. Mej tem, ko so srebale sladko mleko iz velikega krožnika, gladila jih je Marica po volnati dlačici in jim dajala imena.

„Rjava z belimi progami naj bo Micuž: ta je moja. Čisto rjava gleda kot škrat: to Opico dam mamiki. Črno-bela naj se zôve Pusi, ta naj bo Melitkina.“

Po svojem prvem kosilcu pri Rudnikovih razšle so se mačice po sobi: jedna se je skrila pod postelj druga je splezala na divan, tretja je zlezla za omaro. Hlapec Lojze je prinesel širok zabojček, Marica je nabrala cunj in jim mehko postlala. Komaj komaj so jih polovili in spravili spat, da odpočijejo od dolge vožnje.

Drugo jutro sta poiskali Marica in Melitka trakove in ovili okolu vratkov: rdečega Micužu, belega Pusiju, modrega Opici in jih zavezali v velike, dvojnate petlje.

Igrive živalice so rastle in rastle in bile vedno bolj in bolj nagajive in poredne: jedna je skakala po postelji; druga je čepela na Maričinem krilu, plezala ji po roki na ramo, smuk! skočila na tla in se skrila za šivalni stroj; s Pusijem se je pa igrala Melitka sedé na tleh poleg vozička in pestujé rdečelične punčike in pela s tankim glaskom:

Oj to so naše mačice:

Muc mijav,

Godrnjav,

To naše so igračice.

Muc, mijav,

Godrnjav,

Oj, to so naše mačice

To naše so igračice.

Če je kateri muc opazil nit na klopčiču, potegnil jo je po sobi in vlekel, vlekel, da je bila Marica kar huda!

Ej, to je bilo veselja, nedolžnega veselja in zabave pri Rudnikovih.

Vsa soba je bila polna porednih mucik: Če je bil krožnik predolgo časa prazen, oglasil se je v jednom kotu Micuž v visokem sopranu, sekundirala mu v drugem kotu Opica v nežnem altu, v tretjem kotu je pa godrnjal v globokem basu Pusi: mijáv, mijáv, mija-a-a-áv. Morali so jim naglo naliti polno posodo; potem so pa zopet razgrajali po sobi, kakor da so sami doma.

Tako so živele igračice dan za dnevom, teden za tednom, mesec za mesecem.

III.

Marica in Melitka sta imeli brata Živka, ki je bil navadno dober, včasih pa silno poreden in nagajiv. Nič kaj mu ni ugajala mačja trojica. Če je le mogel, potegnil je Micuža ali Pusiya za brčice, uhelj ali repek, da sta glasno in milo zastokala. Ko so mačke nekega opoldneva pri kosilu zopet skakale in vpile po sobi, zagrabil je Micuža krepko za rep. Micuž se razjezi in Živka opraskne po roki, da se kar kri pokaže. Razjarjen velí starejši sestrici, naj maček ne pušča z njih ležišča, sicer jih bo dejal v red, da ne bodo nikdar več mijavkale. Marica mu odgovori:

„Veš, kdor nima rad nedolžnih živalic, ta je hudobnega srca!“

Živko napol tiho odvrne:

„Že dobro!“

Ko je drugi dan zvečer Marica v svoji sobi v prvem nadstropju prebiralala tipke na novem klavirju, katerega ji je podaril o Božiču Jezušček in bila mama v kuhinji, pokliče Živko skrivaj Lojzeta in mu reče:

„Lojze, stôri hitro, kar želim, in molči! Veš, ta mačja družba nikoli ne miruje v hiši. Jaz ne maram več poslušati sitnega mijavkanja! Sedaj so živalice na svojem ležišču, vzemi jih na rahlo z zabojem vred in odnesi na vrt k vodi. Tam te počakam.

Lojze sluša in stori.

Živko odnese zaboj nazaj v sobo, hlapec pa beži z mačicami nekaj streljajev od hiše, da domači ne bi zaslišali mijavkanja, priveže na jeden konec vrvi težek kamen, drug konec pa trdno ovije in zaveže vsem trem mucikam okolu vratov...

Lena voda odgrne svoje valčke, potegne na-se, objame in vzprejme tri krotke živalice v svoje hladno domovanje, zagrne se zopet in se počasi dalje vali, kakor da se ne bi bilo prav nič pripetilo. Mirno je zopet naokrog, samo hudobni valčki pojejo žuboreč in šumljajoč pogrebno pesem...

Drugo jutro Marica zaman išče svojih ljubljenk, po sobah, mostovžu kuhinji, podstrešju, zaman jih išče po vrtu mej cveticami, po katerih se ne ozira z navadnim neskajenim veseljem, zaman v utici, mej grmičevjem, po vasi, zaman poprašuje po izgubljenkah: nikjer jih ni, prav nikjer! Žalost in nejevolja ji polnijo rahločutno srcé. Melitka pa leži pri postelji na preprogi

in nevtolažljivo joka; njene punčike ječijo pod zvrnjenim vozičkom in zaman prosijo, naj jih kdo reši, tudi one morajo žalovati za izgubljenim Pusijem.

Pa nič ni tako skrito, da ne bi bilo kdaj očitno — hlapec je povedal dekli, da je on potopil živalice, dekla gospej, in tako je vedela vsa hiša, kaj je učinil poredni Živko.

Marica skoraj teden dnij ni pogledala bratca in ni marala govoriti ž njim, Melitka se ga je ogibala kot bav-bava, mama se je hudovala S časoma je pozabnost zacelila rani v srcih Marice in Melitke, za nekaj dnij so se imeli zopet radi, srčkano radi.

Tudi jaz sem se igral kakor Marica in Melitka z njih poskočnimi, hudomušnimi mačicami, božal in gladil jim mehko dlačico Če smo se izprehajali po krasnem vrtu, skakljale so za nami; če smo posedali v hladni senčnici, smuknile so tudi one na klop, s klopi nam na kolena, s kolen na ramo in nas prijetno-nagajivo z dolgimi brčicami božale po uhljih, vratu, licu . . . Lepi, zlati časi!

Te vrstice naj bodo v hvaležen spomin plemenite gospe Rudnikove in nje milih hčerk: Marice in Melitke in v žalosten spomin živih igračic: Micuža, Opice in Pusija.

Krasán je svet planinski!

Dosegle svet planinski
So čile mi noge — —
Tu v sreči zdaj detinski
Vzigrava mi srce . . .

Juhé!

Ah, davna spet oglašá
Mladost se iz megle —
Opojna njena čása
Razvnema mi srce . . .

Juhé!

Procvita šarovito
Planinsko cvetje tu — —
Klobuk si dičim s kito
Planinskega cvetú . . .

Juhú!

Zajemam si spomine
Mladostne v srčnem dnu,
V razvneti obraz mi šine
Svetost sladká mirú . . .

Juhú!

In krasni cvet planinski
Pokladam na srce,
In v radosti detinski
Vse misli mí drhté — —

Juhé!

Vneslav.

Iz Sokratovega življenja.

II.

Neki drugi Atenec, ki je peš prišel s kmetov, je tožil Sokratu, kako ga je utrudila dolga pot.

„Ali te je suženj dohajal?“ vpraša ga modrijan.

„Da.“

„Ali je kaj nosil?“

„Težko culico.“

„No, potem je gotovo tudi jako truden?“

„O ne, čisto nič; takoj sem ga z nekim naročilom zopet odposlal iz mesta.“

„Vidiš“, mu reče Sokrat, „ti si bogat in svoboden, toda slab in razvajan; tvoj hlapec pa je siromak, toda je tudi zdrav in močan. Kaj praviš, kdo izmej vaju je srečnejši?“

III.

Vsak dan se je zbirala pri Sokratu cela množica ukaželjnih ljudij. Po celem Grškem so govorili o slavnem možu, in to zlasti tedaj, ko je delfiško proročišče reklo, da je on najmodrejši človek na svetu. Ponižni Sokrat pa si je tolmačil te besede tako, da je zato modrejši od drugih, ker jedini on vé, da nič ne zná, a drugi si domišljujejo, da mnogo znajo, pa tudi nič ne vedó.

Iz zaklada naših pregovorov.

9. Kakor se v gozd kriči, tako se odmev glasi.

Pomen tega pregovora nam kaj lepo pojasnuje povestica nepozabnega mladinskega pisatelja Krištofa Šmida.

Jurče še ni nič vedel o jeku. Nekega dne skače po zeleni livadi in zavpije: „Ho, hop!“ In precej je slišal iz bližnjega gozdiča ravno tako: „Ho, hop!“ Jurče se temu zelo čudi in zakliče: „He, hej! Kdo si?“ Glas se zopet ravno tako zasliši: „He, hej! kdo si?“ Jurče zavpije: „Ti si neumnež!“ in — „ti si neumnež!“ je odmevalo zopet iz gozda. — Jurče nejevoljen radi tega, ponavlja čimdalje grše psovke, ki se mu pa vse zopet povrnejo iz gozda. Mislil si je, da se kak drug deček ž njim šali in norčuje. Po vsem gozdu ga išče, da bi se maščeval nad njim, pa ne najde nikogar. — Domov prišedši toži svoji materi, da se je v gozdu skril hudoben deček, kateri ga je zelo razžalil z grdimi priimki. Mati odgovori: „Jurče, to pot si se sam izdal. Nič drugega nisi slišal, nego odmev svojih lastnih besed. Ko bi bil ti v gozd klical prijazne besede, bil bi tudi iz gozda slišal prijazne besede.“

Tako je tudi navadno v našem vsakdanjem življenju. Obnaša drugih ljudi proti nam je večidel le odmev naše lastne obnaše proti njim. Ako se mi prijazno in uljudno obnašamo proti drugim ljudem, obnašali se bodo tudi oni prijazno in uljudno proti nam. Ako smo pa mi do drugih neuljudni, surovi in neotesani, ne smemo tudi mi pričakovati boljšega od drugih.

10. Zgodaj se ostri, kar hoče trn biti.

Kdor je natančneje opazoval rastline, kako rastejo, je lahko videl, da se mnoge le malo izpreminjajo ob svoji rasti ter imajo že prav majhne take znake, da jih je lahko spoznati in ločiti drugo od druge. Kmet, n. pr. loči žita takoj, ko pogledajo iz zemlje; že po travici pozna, kaj je pšenica, kaj ječmen, rž itd.

Vendar to je težje razločevati; zato si pa pogovor ni izvolil žita, marveč trn za primero. Trn pa že zgodaj kaže ostre bodice, ki potem rastejo in se še bolj ostrijo. Pregovori pa kaj radi primerjajo pojave v naravi s pojavi v človeškem življenju. Torej pomeni pogovor: „Zgodaj se ostri“ itd., da lastnosti, ki jih kaže človek v detinskih in otroških letih, mu kaj rade ostanejo tudi v poznejših letih, ali kakor pravi sv. pismo: „Mladenič, vaje svoje poti, tudi pozneje od nje ne odstopi.“

Ker se pa trn prišteva slabim in škodljivim rastlinam, zato se ta pogovor navadno rabi le v slabem pomenu, češ, če je že otrok strasten in zloben, kaj bode šele v poznejši dobi!

Čitanje po številkah.

(Priobčil „Internus.“)

Zamenjavaj vsako številko z isto črko ter beri besede nastopnega pomena:

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0, neke vrste potnik, ki išče zabave;
 1 2 3 4, manjša gora;
 1 6 9 4, nerazrezan kruh;
 1 5 2 9 4, gora v Arabiji;
 2 3 4 7, povodna žival;
 2 3 4 9 8, krepčilen sad;
 2 5 8 7, žensko ime;
 2 5 4 9 0, odpravlja pot;
 3 6 5, neka prst;
 3 8 4 7, del hiše;
 4 5 2, gozdno drevo;
 4 5 6 1 7, nadležna žival;
 4 9 2 3 6 5, naslov knjige;
 5 2 9 1, drevo;
 5 2 9 6, velika ptica;
 6 3 0 9, del obraza;
 6 3 2 7, godbeno orodje;
 6 3 8 7, žensko ime;
 6 9 0 7, vzvišen prostor v cerkvi;
 7 4 9 6, občeznana oseba iz sv. pisma;
 7 6 3, veznik;
 8 3 4 9 6, detečja postelj;
 8 5 2 7, začetek dneva;
 9 1 7, medmet.

(Rešitev in imena rešilcev v prih. listu.)

Nasveti.

IV.

Ko bližnjik te pomoči prosi,
 Pomagaj — križem rok ne nosi,
 Z besedo modro ga tolaži,
 In pot mu v boljše dni pokaži.

V.

Lastnost, ki spremlja te do groba,
 Nezmajna bodi ti zvestoba,
 In naj hrumé navali jezni,
 Ti moško v sveti stoj ljubezni!

Ciril Vuga.

Rešitev zastavice v 8. številki:

Job — boj.

Prav so uganili: Adamič Dana in Mira, nadučit. hčerki, Adamič Radivoj, dijak na realki v Ljubljani.

Rešitev „Rebusa“ v 8. številki:

Barbara.

Prav so rešili: Gregorc Jožef, učenec v Novem mestu; Gantar Ivanka in Anica, učenci na Čatežu; Štrozer Konrad, Rojnik Jož., Prislán Blaž, Črmošnik Jož., Perger Fr. in Miha, Zagoričnik Vinc., Novak Ant., Travner Karol, Turšek Alojz, Korun Karol in Jan., Muhovec Aleks., Grah Ferd., Rovšnik Fr., Pečevnik Avg., Grabner Jernej, Cilinšek Jož. in Jan., Uratnik Ant., Lešnik J., Plaskan J., učenci II. razreda v Braslovčah; Planko Alojzija, Cizej Alojzija, Cigler Antonija, Perger Alojzija, Vodlak Anton., Vodovnik Mar., Stakno Franca, Rojnik Helena in Ivana, Matko Jera, Trglav Mar., Usar Mar., Omladič Franca, Turnšek Anton., Rojnik Mar., Rovšnik Mar., Rizmál Neža, Ludvik Kristina, Planko Mar., Muhovec Terez., Plaskan Lizika, Baš Tončka, Šporn Mar., Kraševac Pavla, učenke II. razreda v Braslovčah; Hladnik Fran, dijak na počitnicah v Idriji.

Oboje so prav rešili: Šlamberger Inka in Nuška, učenci v Kranju; Rebek Marij-Ant., drugošolec v Trstu; Paulšek Karol, učenec v Račjem; Turšič Vinko in Ravnih.

„Vrtec“ izhaja 1. dne vsacega meseca in stoji s prilogo vred za vse leto 5 K 20 h, za pol leta 2 K 60 h. — Uredništvo in upravnništvo sv. Petra cesta št. 76, v Ljubljani.

Izdaje društvo „Pripravniški dom“. — Urejuje Ant. Kržiš. — Tiska Katoliška Tiskarna v Ljubljani.